

Література:

1. Авдєєв О.Р. Контрабанда психоактивних (наркотичних речовин) та фальсифікованих лікарських засобів: правове забезпечення протидії / О. Р. Авдєєв // Вісник Чернівецького факультету Національного університету «Одеська юридична академія». – 2015. – Випуск № 4. – С. 33-44.
2. Федотов О. П. Організаційно-правові основи боротьби митних органів України з контрабандою наркотиків О. П. Федотов //Актуальні проблеми держави і права. – 2005. – С. 340-348.
3. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III (із змінами і доповненнями) [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.

Віталій Богдан

Тернопільський національний економічний університет
Науковий керівник: канд. екон. наук., доцент Ткачик Ф.П.

ЕФЕКТИВНІСТЬ МИТНО-ТАРИФНОГО РЕГУЛЮВАННЯ В УКРАЇНІ

Митно-тарифне регулювання зовнішньоекономічної діяльності займає важливе місце в державному регулюванні економіки нашої країни. Його мета – ретельно аналізувати зовнішньоекономічну діяльність України і якомога відчутніше сприяти розвитку торговельних відносин з іншими країнами, підтримувати власного товаровиробника та захищати внутрішній товарний ринок. Майбутнє української економіки, її здатність забезпечити прийнятні та стабільні темпи її зростання значною мірою залежать від ефективності функціонування митно-тарифної системи, досконалості її механізму.

Питанню особливостей і проблем митно-тарифного регулювання присвячені праці багатьох науковців та практиків: І. Бережнюка, А. Василенка, В. Ващенко, А. Войцещука, О. Гребельника, Ю. Дьоміна, О. Єгорова, М. Каленського, І. Карамбовича, А. Крисоватого, В. Науменка, та ін.

Одним з найбільш поширених інструментів митно-тарифного регулювання, який охоплює всю номенклатуру товарів є митний тариф. Відповідно до вітчизняного законодавства митний тариф – це систематизований згідно з Українською класифікацією товарів зовнішньоекономічної діяльності (УКТЗЕД) перелік ставок ввізного мита, яке справляється з товарів, що ввозяться на митну територію України.

У сучасних умовах Митний тариф України виконує роль суто фіскального інструменту. Інші його завдання, такі, як прискорення розвитку зовнішньої торгівлі, підвищення ефективності функціонування митно-тарифного механізму регулювання ЗЕД, застосування митних тарифів як захисних засобів від недобросовісної іноземної конкуренції, не є першочерговими. Це стало однією з основних причин відставання регулюючої та захисної його функцій, що не сприяє удосконаленню зовнішньої торгівлі.

Для того, щоб змінити ситуацію і орієнтувати митний тариф на виконання регулюючої та захисної функцій, необхідна зміна стратегічних орієнтирів щодо розробки митно-тарифної системи, яка б враховувала розумне співвідношення між фіскальною, регулюючою та захисною функціями в митній політиці [2, с. 210, 212].

Знижуючи чи підвищуючи митні тарифи, країна завжди ризикує: у першому випадку – отримати перенасичення внутрішнього ринку імпортованими товарами, що призведе до зменшення національного виробництва таких товарів, а у другому – завести країну в глухий кут міжнародної економічної ізоляції. Тому завжди необхідно проводити виважену митно-тарифну політику і зважати на власні економічні інтереси.

Проблема зважених митних тарифів постала сьогодні дуже гостро, адже Україна обмежена у свободі змінювати митні тарифи відповідно до Протоколу про вступ України до СОТ [1, с.45].

Митний тариф в умовах лібералізації торгівлі та членства України в СОТ не повинен втрачати своїх основних функцій, а навпаки, покликаний балансувати національні інтереси з інтересами інших країн – учасниць СОТ.

Суттєва відмінність митно-тарифного регулювання в Україні від провідних країн світу полягає у надзвичайно розгалуженій товарній номенклатурі зовнішньоекономічної діяльності. Така ситуація створює потенційну можливість для зловживань суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності шляхом декларування товару не за своїм кодом з метою сплати меншої суми платежів.

Для реалізації перспектив України інтегруватися до ЄС та посилити співпрацю з провідними світовими економічними організаціями, слід вносити зміни у національне законодавство та використовувати інструменти митно-тарифного регулювання, які не суперечать принципам СОТ та ЄС та здатні захистити економічні інтереси України. Тобто слід імплементувати досвід країн, які нещодавно приєдналися до ЄС, а саме поступово зменшувати митні ставки відповідно до домовленостей із СОТ, при цьому не відмовляючись від захисту ризикових галузей економіки (АПК, машинобудування, харчова промисловість).

Таким чином, головним напрямком забезпечення ефективності митного регулювання України є легалізація та детінізація ЗЕД в Україні, орієнтовані на збільшення привабливості прозорої та добросовісної ЗЕД через скорочення бюрократичних, часових, технологічних та матеріальних витрат суб'єктів ЗЕД при перетині митного кордону України з одночасним посиленням відповідальності й санкцій за недобросовісні дії та зловживання [3, с. 134,135].

Вказані вище заходи мають сприяти виконанню основного завдання держави, яке полягає в тому, щоб забезпечити умови для стабільного розвитку економіки на основі накопичення та ефективного використання конкурентних переваг, використовуючи всі чинники та залучаючи всі можливі ресурси.

Література:

1. Баюра Д. О., Буян О. А. // Економічний часопис - XXI : науковий журнал. - 2012. - № 5/6.
2. Дем'янюк О.Б. Митний тариф як регулятор зовнішньої торгівлі держави / О.Б. Дем'янюк // Економічний аналіз. – Вип. 10. – Частина 2.– 2012.
3. Дяченко Т. О. Особливості митно-тарифного регулювання України / Т. О. Дяченко. // Актуальні проблеми міжнародних відносин. – 2015. – Випуск 125 (частина 1).

Андрій Варварук

Тернопільський національний економічний університет
Науковий керівник: канд. екон. наук, доцент Валігура В. А.

ПРАГМАТИКА ЗАСТОСУВАННЯ ФІСКАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ З МЕТОЮ МІНІМІЗАЦІЇ БІДНОСТІ В УКРАЇНІ

Найвагомішою проблемою соціально-економічного розвитку країн вважається бідність. Бідність, як соціальне явище вирізняється серед інших проблем, оскільки воно тісно пов'язане з найважливішими аспектами життя і зумовлює відчуття соціальної несправедливості у суспільстві. Особливої актуальності ця проблема набула в постсоціалістичних країнах, до яких належить Україна. Населення в постсоціалістичних країнах характеризувалося високим рівнем зайнятості, широким спектром суспільних послуг, а після досягнення пенсійного віку – рівнем належної пенсії. Успадкована з радянських часів система соціального забезпечення перестала відповідати сучасним економічним умовам, зокрема кількості населення при низькооплачуваній зайнятості переважної його більшості.

Проблематику щодо мінімізації бідності в Україні досліджено у працях багатьох вітчизняних вчених, серед яких можна виділити: О. Б. Лозицьку, Ю. С. Архангельського, А. Б. Фляшнікова, Г. Л. Вербицьку, Н. М. Рімашевського, О. В. Макарова, С. І. Юрія, О. П. Кириленко та інших. Однак дана проблематика потребує подальших наукових досліджень, пов'язаних із введенням нових соціальних стандартів та постійними змінами нормативного-правової бази, що регулює здійснення фіскальної політики.

Здійснення державних реформ в Україні, в умовах економічної кризи і, як наслідок гострого дефіциту фінансових ресурсів закономірно потребує реформування фіскальної політики держави. Тому фіскальна політика виходить на передній план серед усього переліку елементів економічної політики держави.

Фіскальну політику у широкому сенсі можна визначити як комплекс заходів, за допомогою яких держава впливає на економіку через структуру джерел державних доходів і напрямів державних витратів шляхом зміни виду і ставок податків, зборів, відрахувань та інших обов'язкових внесків до бюджету, державних позабюджетних фондів, а також шляхом визначення розмірів і